

[Niels Westerby.]

Det, vi skal medvirke til, skal være noget, som vi ved hvad er. Derfor tror jeg, at den høje regering vil gøre klogt i at prøve på at anskueliggøre noget klarere for det høje ting, hvad det egentlig er, den vil, hvad der er regeringens forhandlingsgrundlag. Vi er nøgterne folk i liberalt centrum, vi ved godt, at der ikke kan gennemføres nogen skattereform, uden at regeringen er med, og vi ved godt, at regeringen derved også har et ganske særligt ansvar for at få forhandlingerne ind i en frugtbar gænge. Vi beder derfor regeringen om at klare de dunkle punkter, der er i regeringens oplæg, både med hensyn til den økonomiske politik, med hensyn til, hvad merværdiafgiftsbeløbet skal bruges til, og med hensyn til regeringens manglende overvejelse af, hvorvidt en højere momsprocent ikke ville være det rigtige, plus en redegørelse for dens tanker med hensyn til den praktiske gennemførelse af kildeskatten. Loftet over beskattningen må også klarlægges. Vi beder altså om et rigtigt oplæg og en skattepolitisk debat, der kan finde sted på grundlag af et fuldgyldigt oplæg, og ikke bare et forslag til en udskrivningslov, som kun er en del af en samlet reform.

Den højtærede finansminister har i sin fremsættelsestale været inde på, at nu skulle der kigges på afskrivningsreglerne. I et land som Danmark med det meget høje renteniveau, som lægger en dæmper på investeringslysten i erhvervslivet, er det i ganske særlig grad vigtigt at have gode afskrivningsregler. Vi ved godt, at afskrivningsreglerne, som de nu er udformet, i et vist omfang medvirker til, at der bliver investeret af mange eller af en del, ikke fordi de finder, at investeringen er nyttig, men fordi de mener og udelukkende tænker på, hvordan de kan få nedbragt deres skat. Jeg vil gerne give den principielle erklæring til den højtærede finansminister: vi vil ikke medvirke til nye afskrivningsregler, der begrænser, om jeg så må sige, det samlede erhvervslivs muligheder for afskrivninger og derigennem mulighed for at skaffe flere arbejdspladser og skabe en højere produktivitet og dermed også højere lønninger i fremtiden; men vi vil gerne være med til at ændre i afskrivningsreglerne, at nuancere dem, således at vi undgår de vildskud,

som afskrivningsreglerne i øjeblikket fører til på enkelte punkter. Altså ikke nogen begrænsning, men måske en klarere nuancering håber jeg den højtærede finansminister vil være med til, således at afskrivningsreglerne så vidtmuligt kun kommer til at danne baggrund for nyttige investeringer.

Ja, jeg håber altså, at den tvungne ventetid, som liberalt centrum og tre andre partier har her i det høje ting, meget snart må blive bragt til ophør. Jeg vil derfor appellere til folkesocialisterne om, at deres overvejelser snart må blive bragt til ende, så de ved, hvad de vil, og jeg appellerer til regeringen om ikke udelukkende at vente på folkesocialisterne, hvis ikke der snart sker en udvikling dér, men søge at kigge andre steder hen, således at vi kan få den skatte-reform, som har været efterlyst så længe af så mange, både her i det høje ting og ude i befolkningen. Altså, jeg vil henstille til den højtærede finansminister: lad nu være med at vente for længe, lad os nu få lidt fart på!

Grethe Philip: Under skattedebatten har interessen naturligt nok samlet sig om skatteligningen og skatteprovenuet. Jeg vil gerne rejse et mere juridisk betonet skatteproblem, der vedrører reglerne om den gifte mands og den gifte kvindes ansvar og hæftelse for selvangivelse og skattebetaling. Spørgsmålet har været drøftet tidligere i skattekommissionsarbejdet og er blevet udførligt behandlet i en redegørelse, der specielt omhandler dette emne, og som i 1952 blev givet af daværende finansminister Thorkil Kristensen.

Spørgsmålet om ægtefællernes ansvar og hæftelse ifølge skattelovgivningen er nu igen draget frem i den betænkning om forsørgerbegrebet, som byretsdommer Inger Margrete Pedersen nylig har udarbejdet på foranledning af kvindekommisionen, og som er omdelt til tingets medlemmer for få dage siden. Inger Margrete Pedersen peger på, at vor nugældende skattelovgivning indeholder et regelsæt, der på den mest afgørende måde strider mod familielovgivningens grundsætninger om ligestilling mellem ægtefællerne. Hun påviser de urimeligheder, der kan opstå som følge af, at det er manden alene, der har ansvaret for selvangivelsen,